

בכנסת רוצים להוריד את ההפלות למחלת. זהו סיפור

מזעזע של הפלה אחת שבוצעה באופן פרטי - והתוצאות

אני בת 20. קוראים לי עמליה. לפני שבועיים מצאתי את עצמי בריון. הייתי אז כבר בחודש השלישי. תמיד היו לי איחורים של עד חודשיים-שלושה במחזורי. אז עד שהתעוררתי ורעיתי בדיקות. הייתי כבר בחודש השלישי. הרגשתי ממש לא טוב. הקאתי כל מה שאכלתי. אפילו מים הקאתי. הבחילות והקאות היו כשבילי רמו שאני בהריון. החלטתי ללכת לרופא פרטי כדי לגמור עם זה מהר. כי דרך קופת-חולים זה ועדת ואישורים וכל מיני קשיים. ור אני הייתי כבר בהריון מתקדם מאוד. היו לי לבטים. התחלתי להרגיש דקירות. את הילד בתוכי. רציתי להשאיר את הילד. כשסיפרתי על כך לאבי הילד. הוא לא הגיב וגם לא הציע עזרה כספית. הוריי אמרו לי שלא יקבלו אותי הביתה אם אלד ילד מחוץ לנישואין. שאני אמחק מהמישפחה. הרגשתי מאוד לא טוב. מאוד בודדה. עם בחילות והקאות וסחרחורות. וחשבתי שזה מה שצפוי לי בששת החודשים הקרובים. החלטתי על הפלה. הוריי היו מוכנים לעזור לי במימון ההפלה. הם רצו לגמור את זה יותר מהר ממני. ניגשתי לרופא פרטי טוב, והוא לא היה מוכר לקחת את הסיכון של הריון

עמליה בבית-החולים, אחרי ההפלה הנושלת

זה ואיפה? והוא בשלו: „בבקשה להיכנס לבדיקה“. תגיד, יש מרדים? הוא לא עונה. מראה לי לגשת אל מאחורי הווילון. „דוקטור“, אני אומרת לו. „אני לא אכנס להיבדק עד שלא תספר לי בדיוק מה אתה עושה“. הד"ר זוסמנוביץ סוגר את הפינסקס ואומר: „אם ככה, אני מצטער.“ הוא מחכה שאלך. אני נשארת לשבת. אני מספרת לו על המיקרה של עמליה. הוא שואל אותי מי אני. אני אומרת: עיתונאית. דוקטור זוסמנוביץ נסער. טוען שאינו מכיר את עמליה. מעולם לא שמע את שמה. והוא בכלל לא עושה הפלות. „מעניין“, אני אומרת, „היא דווקא אמרה לי ד"ר זוסמנוביץ. למה היא לא שלחה אותי לד"ר שורץ, למשל?“ „נו, נו, כן, כן.“ הוא עונה בפנים כבדות-הבעה. „יש לכל מיני אנשים כל מיני אינ"טריים. לכי תדעי.“ אני מזכירה לו פרטים. כמו את הסיפור על המרדים שמעולם לא הופיע. הד"ר זוסמנוביץ אינו זוכר. אני שואלת אותו אם הלקוחות שלו יודעות שאין מרדים, והוא הוא רוצה לקחת את כל הסכום לעצמו. „כי עד כמה שאני יודעת מרדים מקבל איהו 20-25 אלף לירות מהסכום.“

הפלה במלחמת

מתקדם. אז הוא שלח אותי לחבר טוב שלו. דוקטור גרשון זוסמנוביץ. ניגשתי עם אמי לקליניקה שלו. המי קום היה מרהט בטוב טעם: רהיטים משור בחים, שטיחים, ציורים, חימום. זה עשה עלי רושם טוב מאוד. כמעט ולא היו דיבורים. אמי שלפה 10 אלפים שקל במ"זמן. לפני זה היא שלחה את אפסר לשלם בציף והוא ענה שלא. לא קיבלנו קבלה. מייד הוא לקח אותי להדר סמוך, ושם אותי על כיסא הגינקולוגי. לאמי, שחיוכה כחזרה-המתנה, הוא אמר שהמרדים כפי גים, ולא נתן לה להיכנס פנימה. ולי הוא אמר: „מה הבאת את אמא שלך? מה, את צריכה מיסמר?“

הוא איש מבוגר, אחרי גיל 60. לי לא הפריעה העובדה שהוא מבוגר. כשהייתי על כיסא הגינקולוג, הוא התחיל לבדוק אותי. הוא אמר לי שהמרדים בדרך, ו שהוא רק בודק אותי. הוא לקח מכשיר מתכתי לפתיחת צו"אר הרחם והשפירץ מים לתוכי. אז התי לחתי להרגיש לחץ ודקירות של מספרים בלב. הוא התחיל לחטט בתוכי עם מכי שירים. שמעתי איך שהוא מגרד לי בפי נים. צעקתי וצווחתי שכואב לי. אז הוא אמר: „תשתקי, כולירה. את לא נותנת לגעת בך!“ סיתאום, בלחץ שרירי, יצא המכשיר החוצה. הוא היה טבול כולו בדם. אז הבנתי שהוא התחיל לחתוך בתוכי. הוא דחף את המכשיר עם הדם חזרה לרחם, וזה גרם כנראה למעינים להידבק לרחם. סיתאים היה טלפון. הוא הפסיק הכל והרים אותו. זה נראה לי מוזר שיש לו זמן לדבר בטלפון. כשאני על הכיסא שר תחת דם. הוא אמר: „הן עוד רגע, דבר רים עקלים. אני כל הזמן צוחתה וייללתי בקול-יקולות. כשסיים לדבר, אמר לי שוב שהמרדים בדרך.“

הוא הרכיב את זה הסביר שזאת השלי ייה, וזה העובר (זה היה בן). היינו המומות. אמרתי לאמי שלא היה מרדים, אבל היא לא הבינה מה קורה ו שתקה. הוא התלבש ואז קמנו. הוא לא רשם לי שום מירשם רפואי ללקיחת אנטיביוטיקה. הוא רק אמר לאמי שתדאג שאקבל אנטיביוטיקה — אקאפן. לקחנו מוגית ונסענו הביתה. בלילה התעוררתי עם 40 מעלות חום וכאבים נוראיים. צעקתי שנדבק לי הגב. ברז בבוקר אמי צילצלה להרצליה-פיתוח. לטלפון שהוא נתן לה. ענתה מישהי ואמרה שזה אמנם המיספר אך לא בר שם איש בשם זה. אחרי ארבעה ימים. כשאמי התקשרה לשם בשעות הבוקר, ענו לה שגר שם דוקטור זוסמנוביץ. בטח לא רצה שיטרידו אותו באמצע הלילה. הוריי לקחו אותי מייד לבייבינסון. הגעתי

לשם במצב של סכנה. שטף דם רציני ו דלקת חוקה ברחם. עם צוואר פתוח. גם הרופאים בבייבינסון הזדעזעו. הם אמרו: איך מעוללים לאשה דבר כזה? עדיף לאבד כלשהי מאשר רחם! מאז אני קמה כל לילה, כולי רטובה מזיעה קרה, ורועדת. אני רואה את חתי כות העובר מול העיניים. יש לי פחד ש יותר לא אוכל להיכנס להריון. היום מטי יודעת שנפלתי לידיים של סאדיסט, מטר רץ, פושע, ומי יודע לעוד כמה בחורות הפחדות לדבר, הוא עשה את אותו הדבר. עמליה שכבה בבית-החולים בבייבינסון, מחוברת לאינפוזיה. במשך כשבועיים. כל כמה שעות הוריקו לה זריקת פניצילין. מטורף? פישע? סאדיסט? רודף-בצע? בכנסת מתנהל ויכוח על הפלות. אותם הדורשים להחמיר עם החוק מנפנים כי

גימוקים לאומיים-דתיים ובריאותיים. אף אחד מהם אינו מבין שאשה, שלא קיבלה את אישור הורעדה להפסקת הריון, תע" שה הפלה בכל מיקרה. היא רק תשלם יותר. והיא גם עלולה ליפול לידיים של רופא מן הסוג שלידינו נפלה עמליה.

ה"ר זוסמנוביץ מתגורר בהרצליה-פיתוח. יש לו קליניקה ברחוב דיזנגוף 43. שנחשב למיקום טוב מאוד בעיר. הוא נהג במכונית משנת ייצור '82. כל הפלה שווה 100 אלף לירות, כסף מזומן ביד. הנשים אינן לוקחות קבלות והוא גם אינו מציע. אלה דברים שהשתיקה יפה להן. זוסמנוביץ הוא בן 65. קרח. גרן

הדוקטור זוסמנוביץ מתהלך הלון ושוב בחדר. „אני אחרי התקף-לב. אני הולך לסגור את הקליניקה הווי. אני נשבע. מה רוצים ממני? אבל אם את רוצה לדעת, הוא אומר לי, „אני לא משתמש בהרדמה. אני נגד שימוש בחומר מרדים. כבר היו מקרים רבים של אסונות, שנשים לא התעוררו מהרדמה.“ מתפתח ביננו דר-שיח נוקב. ד"ר זוסמנוביץ נסער מאוד. אגלי זיעה על הקרחת. אני מתעקשת לדר בר על עמליה. אני מבטיחה לו שאחזור איתה אליה, ואז אני רוצה לראות אם הוא מכיר אותה או לא.

„אני פוחד מהרדמה!“

ר 4 אחרי-הצהריים, עמליה, אני וסייפ-קססות בתיק, נכנסות לקליניקה של הרופא. אשה יוצאת משם. הד"ר זוסמנוביץ נפנה אלינו בחיוך מגומם. לפתע הוא מזהה אותי. הוא ממלמל שלום שפל-רוח אל עמליה. „כמה את יפה, עמליה-לה. כמעט שלא הכרתי אותך.“ אנו מתשיבות מולו, אני לוחצת על הטייט. בחדר מפ-פתחת השיחה הבאה:

עמליה: אני עברתי אצלך הפסקת הריון...

הרופא: עברת אצלי פעולה. אני עשיתי לך פעולה.

עמליה: עכשיו אתה זוכר. איהו סוג פעולה?

הרופא: רגע אחד. הביטי גברת, אם את היית באה אלי בקשר לבת שלך, אז הייתי אומר לך: לא יודע שום דבר. תברי אי עם הבת. מפני שלא כל בת רוצה שה האמא תדע בדיוק מה שזה. את לא יכולה לבוא ולבקש שאני אמסור לך פרטים על מישהו. אם את באה יחד איתה, והיא רור צה, זה משהו אחר.

עמליה: היה לי הידבקות של מעיים לרחם. היה לי פרי-אייד. מייד אחרי הגר ריחה. היפשתי אותך בלילה, אמרו ש אתה לא גר פה. ואחרי יומיים אמרו ש אתה כן גר פה. לקחנו מוגית, נסענו לבית-החולים בבייבינסון. הגעתי במצב קשה.

הרופא: וכמה זמן היית שם?

עמליה: שבועיים. זה גרם לי נוק... יש לי מיכתב מבית-החולים.

הרופא: יש לך אותו פה?